

אנה" של תמר בורר ותמרה ארדה: רמה אמנותית" גבוהה

יום שלישי 20 ביולי 2010 03:00 מאת: רות אשל
מופע התנועה והוידאו של תמר בורר ותמרה ארדה מבקש להבין את הצד הפלסטיני. התוצאה, אתוס יפהפה של קינה וגעגועים מאופקים, לא תמיד קלה לצפייה

"אנה". מינימלי וחזק

פרסומת

[תמר בורר ותמרה ארדה](#) מבקשות "להבין את הצד האחר", הנשים הפלסטיניות, [במופע](#) שבו משולבים וידיאו ותנועה עם אמירה פוליטית ולפי התוכנייה מבקש "להקשיב לקולות שבאים מבחוץ ולשאול לאן ממשיכים מכאן". המופע אינו קל לצפייה למי שדעותיו הפוליטיות לא עולות בקנה אחד עם אלה של היוצרות, אבל הרמה האמנותית שלו גבוהה.

לאורך כל המופע מוקרנים תצלומי סטילס או סרטי וידיאו בשחור-לבן על הקיר האחורי של הבמה וחוברים למרחב אחד עם המתרחש עליה. זרקורי האור המינימליסטים של תמר אור יוצרים אווירה קודרת וקסומה ברגישות רבה. במרחב הווירטואלי של הצילומים נעה בורר, על הבמה, בתוך הסרטים או בשניהם. התצלומים - הגדלות של פיסות אדמה וטבע, אבנים ושיחים, המתאפיינות ברגישות לטקסטורות - ממלאים את החלל ביופיים האמנותי, כמו בספר "הדרך" של קורמאק מקארתי.

בפתיחת המופע נראים תצלומים נפלאים של הרי יהודה הצחיחים בשעות דמדומי בוקר. זו אדמה קשה של ואדיות, סלעים שהתעוותו. על הבמה מוצגת ערימה ענקית של מה שנראה כמו שיירי עור סדוק של חיה. לאט, בקצב של זריחת החמה, מוארים תצלומי המדבר המתעורר ליום חדש. ערימת העור מתחילה לנוע, מתוכה מבצבצות כפות ידיים לבנות. אחר כך מתגלים פניה של בורר, שנראית כמו דמות מיתולוגית של זקנת הכפר, ספק אשה ספק חיה. התנועה שלה אטית, מלאת קסם בתוך ערימת הסחבות הענקית. היא מתקדמת בזחילה לקדמת הבמה, מחרחרת, מגלה מקום מחבוא, מקלפת את פיסות הבד ומגלה שורות זהובות מוארות של ביצים העומדות להתבקע.

בהמשך, הרקדנית מצולמת במערה כשפיסת בד לבנה לגופה. המצלמה מתמקדת בשיער, בתנועת שפשוף האבנים, בעור הגוף, בגבעולים הדקיקים של הצמחייה הנעה ברוח כמסך קדמי לרקדנית. המצלמה ממשיכה לשוטט במרחב ומגלה כפר ערבי נטוש, מטיילת לאורך הקירות כמו עיניה המשוטטות של הרקדנית, בוחנת את הארכיטקטורה של החורבות.

בורר דוחסת פיסות נייר בסדקים של הקירות, כמו בקשות שטומנים באבני הכותל. היא מעיפה אפר, מתפלשת בתוכו, משמיעה טקסטים של מחמוד דרוויש. הכל מינימלי וחזק. המצלמה לא מרפה וחודרת לבתים, כמו מי שמכירה את פרטיהם, מזהה את זיכרונות האבנים. היצירה מסתיימת בתצלומים של ים. זה ים קר ושחור, שבתוכו בורר מתקדמת תלויה על כבל, כשטה בסירה וממלמלת "יש תקווה". המופע נקטע פתאום, ואולי זה חלק מהמסר.

היצירה בנויה כאתוס יפהפה של קינה וגעגועים מאופקים. איך ממשיכים הלאה? אולי יש להמתין לגרסה של רקדנית פלסטינית המבקשת להבין את "הצד האחר - הישראלי".

"אנה" [בבימויין של תמר בורר ותמרה ארדה](#). פרפורמנס: תמר בורר; וידיאו: תמרה ארדה; טקסטים: מחמוד דרוויש; תאורה: תמר אור; תלבושות: אורין לינדר. מרכז סוזן דלל בתל אביב, 17.7